

bestandig skulde betales for de kirkelige Handlinger. Fra et Medlem (Breinholt) er der endvidere fremsat et Forslag til en Afløsning paa en fra Lovforslaget afvigende Basis, hvis Hovedgrundlag nærmere vil findes udviklet i det Beretningen medfølgende Bilag.

Mere og mere kom det efterhaanden til at staa Flertallet klart, at hele dette Forsøg paa Afløsning af Offer og Accidenser vilde føre til et uheldigt Resultat. Hensigten med Loven maatte være at faa fastslaaet disse noget ubestemte Ydelser saaledes, at de vedkommende kunde faa, hvad der tilkom dem. Men Grundlaget for Afløsningen vilde blive, ikke hvad de burde have, men hvad der faktisk var ydet, og Størrelsen af Afløsningssummen blev derved afhængig af ganske tilfældige Forhold. I et Sogn, hvor Præsten var særlig afholdt, og Menigheden af den Grund havde betænkt ham rigeligt baade med Offer og Accidenser, vilde hans Embede faa tillagt en større Afløsningssum end under andre Forhold, og Menigheden vilde for evige Tider komme til at bøde for sin Rundhaandethed mod denne Præst — og omvendt, hvor Ydelserne havde været mindre end det normale. Ligeledes vilde den Omstændighed, at der boede en rig Mand i Sognet, som betalte klækkeligt til Præst og Kirkebetjente, skaffe Menigheden en stor Afløsningssum at svare, som den vilde beholde, ogsaa naar den rige Mand flyttede bort.

Disse Betragtninger førte Flertallet til det Resultat, at Spørgsmaalet ikke burde løses paa den i Lovforslaget anvendte Basis, men burde udsættes, indtil man kunde faa en Præstelønningslov. Nu da det første Skridt er gjort i Retning af at faa Kirkens Forfatning ordnet ved Lov, vil denne Sag bedst kunne henvises til at finde sin Ordning ved samme Lejlighed.

Mindretallet (Ejsing, Gundesen, S. Jensen og Rasmussen-Krøjerup) har — i Mod-

sætning til Flertallet — den Opfattelse, at det hverken vilde være uretfærdigt eller ubilligt at lovfæste den i Lovforslagets § 7 foreslaaede Regel angaaende Tilvejebringelsen af Afløsningssummen lige saavel for Accidensernes som for Højtidsofferets Vedkommende.

Man vilde jo nemlig derved kun overføre den nugældende Regel for personlig Ydelse til Sognekommunen til ogsaa at være gældende Regel for Udredelse af lignende personlige Ydelser for Adgangen og Retten til kirkelig Betjening i Sogmenigheden i det Omfang, som den maatte tiltrænges og ønskes, og lige saa lidt som man med Grund vil kunne paastaa, at det er uretfærdigt at paaligne Kommunens Beboere i Almindelighed personlig Kommuneskat, skønt en Del af Skatten bruges f. Eks. til Skolevæsenet, og det uagtet at flere af Skatteyderne til visse Tider og under visse givne Forhold ingen Børn har, som søge Undervisning i Kommunens Skoler, lige saa lidt synes der med Grund at kunne rejses Indvending imod, at den samme Regel ogsaa følges ved Udredelsen af personlige Ydelser i Sogmenigheden for kirkelig Betjening, naar der haves Brug for en saadan af Menighedens Medlemmer.

For dog saa vidt muligt at bidrage til, at Enighed kunde opnaas om Tilvejebringelsen af Afløsningssummen for Accidenserne, der var det mest omstridte Spørgsmaal i Udvalget, erklærede Mindretallet sig villigt til delvis at fravige sit principale Standpunkt og stillede derfor det foran omtalte Forslag, men da Flertallet efter nøjere Overvejelse erklærede ikke at kunne tiltræde dette Forslag, og da Ministeren paa Forespørgsel fra Udvalget havde erklæret, at han ikke kunde tiltræde et af Flertallet stillet Forslag om, at Afløsningssummen for Accidenserne skulde udredes af Statskassen, saa fandt ogsaa Mindretallet det unyttigt for Tiden at forhandle videre om Forslagets Fremme.